

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL
Dimecres, 8 de juny de 2016

22. El primer senyal de la Misericòrdia: Canà (Jn 2,1-11)

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Abans de començar la catequesi voldria saludar un grup de parelles que celebren les noces d'or matrimonials. Aquest sí que és «el bon vi» de la família! El vostre és un testimoniatge que els nous esposos —que saludaré després— i els joves han d'aprendre. És un testimoniatge bonic. Gràcies. Després d'haver comentat algunes paràboles de la misericòrdia, avui reflexionem sobre el primer dels miracles de Jesús, que l'evangelista Joan qualifica com *senyals*, perquè Jesús no els va fer per a desvetllar sorpreses, sinó per a revelar l'amor del Pare. El primer d'aquests senyals prodigiosos l'explica Joan mateix (2,1-11) i té lloc a Canà de Galilea. Es tracta d'una mena de «porta d'entrada», en la qual estan esculpides les expressions que il·luminen tot el misteri de Crist i obren el cor dels deixebles a la fe. Vegem-ne algunes.

En la introducció trobem l'expressió «Jesús juntament amb els seus deixebles» (v. 2). Aquells que Jesús ha cridat a seguir-lo els ha unit a ell en una comunitat que prega, com una única família, i tots estan convidats al casament. Iniciant el seu ministeri públic a les noces de Canà, Jesús es manifesta com l'espòs del poble de Déu anunciat pels profetes i ens revela la profunditat de la relació que ens uneix a ell: és una nova Aliança d'amor. Quin és el fonament de la nostra fe? Un acte de misericòrdia amb el qual ens uneix a ell. I la vida cristiana és la resposta a aquest amor, és com la història de dos enamorats. Déu i l'home es troben, es busquen, es troben, ho celebren i s'estimen: en realitat com l'estimat i l'estimada del *Càntic dels Càntics*. La resta ve com a conseqüència d'aquesta relació. L'Església és la família de Jesús en la qual aboca el seu amor; és aquest amor que l'Església guarda i vol donar a tots.

En el context de l'Aliança es comprèn també l'observació de Maria: «No tenen vi» (v. 3). ¿Com és possible celebrar el matrimoni i fer festa si manca allò que els profetes indicaven com un element típic del banquet messiànic (cf. Am 9,13-14; Jl 2,24; Is 25,6)? L'aigua és necessària per a viure, però el vi expressa l'abundància del banquet i la joia de la festa. És una festa de noces en la qual hi manca el vi; als nous esposos això els fa vergonya. Us imagineu acabar una festa de noces bevent te? Seria una vergonya. El vi és necessari per a la festa. Transformant en vi l'aigua de les àmfors «destinades a les pràctiques de purificació usuals entre els jueus» (v. 6), Jesús realitza un senyal eloqüent: transforma la Llei de Moisès en Evangeli, portador de joia. Com Joan mateix diu en un altre lloc: «La Llei fou donada per Moisès, però la gràcia i la veritat han vingut per Jesucrist» (1,17).

Les paraules que Maria adreça als servents vénen a coronar el quadre matrimonial de Canà: «Feu tot el que ell us digui» (v. 5). És curiós: són les seves últimes paraules recollides en els Evangelis: són el testament que ens dona a tots nosaltres. També avui la Mare de Déu ens diu a tots nosaltres: «Feu qualsevol cosa que us digui —que Jesús us digui.» És el testament que ens ha deixat: és bonic! Es tracta d'una expressió que recorda la fórmula de fe utilitzada pel poble d'Israel al Sinaí, com a resposta a les promeses de l'Aliança: «Complirem tot el que ha dit el Senyor» (Ex 19,8). I de fet a Canà els servents obeeixen. «Els diu Jesús: “Ompliu d'aigua aquestes piques.” Ells les

ompliren fins dalt. Llavors els digué: “Ara traieu-ne i porteu-ne al cap de servei.” Ells li’n portaren» (v. 7-8). En aquestes noccs en realitat es fa una Nova Aliança i als servidors del Senyor, és a dir a tota l’Església, se li confia una nova missió: «Feu tot el que ell us digui!» Servir el Senyor significa escoltar i dur a la pràctica la seva Paraula. És la recomanació senzilla però essencial de la Mare de Jesús i el programa de vida del cristià. Per a cadascun de nosaltres treure de la pica equival a confiar en la Paraula de Déu per experimentar la seva eficàcia en la vida. Aleshores, junt amb el cap del banquet que ha tastat l’aigua convertida en vi, també nosaltres podem exclamar: «Tu has guardat fins ara el vi millor» (v. 10). Sí, el Senyor continua reservant el bon vi per a la nostra salvació, així com continua sortint del costat traspasat del Senyor.

La conclusió de la història sona com una sentència: «Així va començar Jesús els seus senyals a Canà de Galilea. Així manifestà la seva glòria, i els seus deixebles van creure en ell» (v. 11). Les noccs de Canà són molt més que la narració senzilla del primer miracle de Jesús. Com un taüt, ell guarda el secret de la seva persona i l’objectiu de la seva vinguda: el nuvi esperat fa començar les noccs que es compleixen en el Misteri pasqual. En aquestes noccs Jesús s’uneix als seus deixebles amb una Aliança nova i definitiva. A Canà els deixebles de Jesús es converteixen en la seva família i a Canà neix la fe de l’Església. A aquelles noccs tots nosaltres hi som convidats, perquè el vi novell no falti més!

Traducció inicial de Josep M. Torrents per a *Catalunya Religió*, revisada